

IRIGYELJÜK APÁINKAT.

Irigyelünk benneteket apáink,
irigyeljük arcotok drága mosolyát,
a szivárványhidat,
amely tünt álmokat sugárzó szemetekből
a tündérregék országába visz.
Hová lett a mi mosolygásunk?
Meg sem született, ki sem virágzott,
ájultan máris elsodorta
vert remény, új gond, könny és vérpatak.
Mindhiába: leszakadt a régi csodahíd
s ránkzuhantak a csalfa ködormok
s most sikoltozunk levegő után
a fojtogató romhalmaz alól.

Irigyelünk benneteket apáink,
mert azt mondjátok: lesz még szőlő s lágý kenyér . . .
és dorgálva mordultok reánk,
álomtagadó fiatal hitetlenekre.
Jaj, mi látjuk, éljük a valót,
több átokkal sújt az elbitangolt magyar élet,
csetlünk, botlunk, küzködünk, fogyunk,
rajtunk a szörnyű polip: a Nyomor.
Köröskörül fenyeget az ár,
hátunk mögött: szakad a gát,
jobbra-balra: bomlik a gát
s a gyilkos napok a szennyes árba dobják
a reményt, a szőlőt s a lágý kenyeret . . .

Irigyelünk benneteket apáink
s önmagunkat siratjuk lázadozva,
hiszen ti folytatódtok most mibennünk.
Álmok helyett a maradék életért vivünk
s keresztre vont, átdöfött szívünkéből
szivárványnál ékeőbb,
igazabb hidat ácsolunk
a tépett multból a jövő felé.

(Páris.)

ÖLVEDI LÁSZLÓ.